

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/56/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617207641
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5617207641.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, proti žalovanému Q. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. Z., B. E. XX/XX, o zaplatenie 1.664,90 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10Csp/199/2017-69 zo dňa 19. septembra 2018 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti a vo výroku o náhrade trov prvoinštančného konania.

Rozsudok okresného súdu **z o s t á v a n e d o t k n u t ý** vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 972,03 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z danej sumy od 2.7.2015 do zaplatenia; vrátane povolenia splátok.

Strany **n e m a j ú** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 972,03 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 2.7.2015 do zaplatenia. Vychádzal z toho, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol právny vzťah na základe zmluvy o úvere zo dňa 5.11.2014, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Konštatoval, že predmetná zmluva neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, a to (prioritne) termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru - § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z.

2. Okresný súd zdôraznil, že údaj o termíne konečnej splatnosti úveru predstavuje významnú a dôležitú informáciu pre spotrebiteľa pri uzatváraní zmluvy o (spotrebiteľskom) úvere. Termín konečnej splatnosti úveru pritom musí byť určený v zmluve jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, nepripúšťajúcim pochybnosti o jeho možnom výklade. Je neprípustné, aby spotrebiteľ, ako slabšia zmluvná strana, musel zo zmluvných dojednaní „vydedukovať“, dokedy bude povinný plniť povinnosti zo zmluvy. Navyše, termín konečnej splatnosti úveru nemožno zamieňať s údajom o počte splátok, ktorý je samostatnou obligatórnou náležitosťou zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.).

3. Okresný súd v tejto spojitosti doplnil, že jednostranné oznámenie veriteľa o schválení úveru zo dňa 5.11.2014, v ktorom bol uvedený dátum splatnosti poslednej splátky úveru, nemôže nahrádzať zmluvné dojednanie účastníkov zmluvy, lebo predstavuje len jednostranný právny úkon. Pokiaľ aj v článku 7 zmluvy bolo dojednané právo veriteľa jednostranne zmeniť splatnosť jednotlivých splátok úveru, nebolo dojednané jeho oprávnenie jednostranne určiť termín konečnej splatnosti úveru. Predmetná náležitosť

má byť podľa zákona o spotrebiteľských úveroch dojednaná priamo v zmluve o úvere, a to pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

4. Okresný súd ďalej ustálil, že v posudzovanej zmluve absentuje aj dojednanie o RPMN, ktorý údaj je taktiež obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z vykonaného dokazovania nemal preukázanú existenciu dvoch platných, vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle zmluvných strán v časti ohľadne RPMN; výška RPMN v návrhu na uzavretie zmluvy a v jeho prijatí je rozdielna. V zmysle § 44 ods. 2 veta prvá Obč. zák. prijatie návrhu, ktorý obsahuje dodatky alebo zmeny, sa považuje za nový návrh. Z uvedených dôvodov medzi účastníkmi zmluvy nedošlo k platnému dojednaniu RPMN. Nadväzne okresný súd uzavrel, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.).

5. Žalobcovi ako veriteľovi preto prislúchalo len právo na vrátenie reálne poskytnutého úveru, t.j. 1.350 eur. V danej spojitosti okresný súd vzhľadom na bezpoplatkovosť poskytnutého úveru neakceptoval započítanie poplatku 150 eur za poskytnutie úveru. Keďže žalovaný zaplatil žalobcovi 377,97 eur, je povinný uhradiť mu rozdiel medzi touto sumou a reálne poskytnutým úverom 1.350 eur; čo činí (práve) 972,03 eur. V zostávajúcej časti okresný súd podanú žalobu ako nedôvodnú zamietol.

6. Nakoľko žalovaný sa s plnením peňažného záväzku ocitol v omeškaní, zaťažuje ho i povinnosť zaplatiť úroky z omeškania. Vzhľadom na pomery žalovaného okresný súd mu povolil splácať jeho dlh v splátkach, pričom takýmto postupným plnením nebude závažným spôsobom zasiahnuté do práv žalobcu. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že v spore v prevažnej miere úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 17%.

7. Proti tomuto rozsudku vo výrokoch o čiastočnom zamietnutí žaloby a o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že žalobe bude vyhovieť v celom rozsahu a bude mu priznaná plná náhrada trov. Namietal, že bez zdôvodnenia okresný súd konštatoval, že nedošlo k dohode o výške RPMN. Vôbec sa pritom nezaoberal tým, či údaj o RPMN je takým údajom, o ktorom je možné sa dohodnúť. Podľa žalobcu sa tento údaj nedojednávava, ale ide o údaj určený presne stanoveným spôsobom. Tvrdil, že žiadosť o poskytnutie úveru ani neobsahovala návrh údaju RPMN, išlo len o uvedenie predpokladanej výšky RPMN.

8. Odvolateľ poukazoval na to, že okrem náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. neobsahuje odôvodnenie napadnutého rozsudku žiadne skutočnosti o tom, že by mala v zmluve chýbať aj nejaká iná náležitosť. Ak teda okresný súd vyvodzuje právne názory z absencie inej náležitosti, potom jeho závery „nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a v preukázaných skutočnostiach“.

9. Žalovaný zostal v odvolacom konaní nečinný.

10. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), z ktorého titulu nedotknutým zostal rozsudok okresného súdu v odvolaní nenapadnutom výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 972,03 eur s príslušenstvom (vrátane povolenia splátok) a v preskúmvanej časti bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

11. Krajský súd (prioritne) opakuje/zdôrazňuje, že odvolací súd je viazaný nielen rozsahom odvolania, ale aj jeho konkrétnymi dôvodmi, ktoré odvolateľ vymedzí v zákonom stanovenej lehote na podanie tohto opravného prostriedku (§ 380 ods. 1 v spojení s § 365 ods. 3 CSP). To znamená, že vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia posudzuje (takmer výlučne) z dôvodov označených odvolateľom. Z hľadiska odvolacieho prieskumu konkrétneho rozsudku predmetná viazanosť pritom veľmi úzko súvisí s určujúcim záverom/určujúcimi závermi okresného súdu, na ktorom/na ktorých argumentačne založil svoje rozhodnutie.

12. Pokiaľ okresný súd svoje rozhodnutie založí na viacerých dôvodoch, z ktorých každý samostatne spôsobuje zamietnutie žaloby a odvolateľ (v tomto prípade žalobca) nenamieta každý z dotknutých záverov, už samotná táto skutočnosť (logicky) podmieňuje vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Odvolateľ totiž nespochybní niektorý z dôvodov, ktorý i jednotlivo (bez ohľadu na existenciu ďalších dôvodov) vedie k zamietnutiu žaloby.

13. Práve o takúto situáciu sa jedná i v súdnej veci, keďže žalobca vôbec konkrétne vecne nenapáda záver okresného súdu o tom, že posudzovaná úverová zmluva neobsahuje ani údaj o konečnej splatnosti úveru. Jeho maximálne všeobecné konštatovanie v závere odvolania o tom, že posudzovanie

inej náležitosti úverovej zmluvy (ako podľa § 9 ods. 1 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. - predovšetkým RPMN) nie je predmetom odôvodnenia napadnutého rozsudku, je navyše vyslovene nepravdivé a v príkrom rozpore s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu. Osobitne z bodu 26. odôvodnenia (cca jednej strany textu) je absolútne nepochybné, že okresný súd posudzoval (aj) obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 1 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. - (najmä) konečný termín splatnosti spotrebiteľského úveru - a k uvedenej problematike zaujal veľmi konkrétne a jednoznačné stanovisko.

14. Nadväzne, ak odvolateľ predmetný záver (samostatne podmieňujúci čiastočné nevyhovenie žalobe) vôbec relevantne nenamietal (nie je podstatné, či úmyselne alebo nevedome), ide o jeho zjavné zlyhanie pri formulácii odvolacích dôvodov, ktoré bezprostredne vyvoláva žalobcov procesný neúspech v odvolacom konaní. Z daného titulu bolo nadbytočné a neúčelné bližšie sa zaoberať problematikou a súvislosťami RPMN, lebo prijatie akéhokoľvek (vecného) záveru by nebolo spôsobilé ovplyvniť meritórny výrok odvolacieho súdu.

15. Nad bezprostredný rámec odvolacieho prieskumu krajský súd dopĺňa, že zákon č. 129/2010 Z.z. (v znení účinnom v čase uzatvorenia dotknutej úverovej zmluvy - 5.11.2014) v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f/ ako obligatórnu obsahovú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere definoval aj „dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Takémuto jednoznačnému legislatívnemu textu zodpovedá výklad prezentovaný okresným súdom, v zmysle ktorého ide o údaj, ktorý musí byť určený v zmluve jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, nepripúšťajúcim pochybnosti o jeho možnom výklade.

16. Navyše žalobca pri svojej argumentácii (a to nielen v súdnej veci, ale aj v množstve ďalších obdobných vecí) v nemalej miere účelovo obchádza veľmi významnú okolnosť, ktorú taktiež okresný súd v napádanom rozsudku zdôraznil. Podstatou predmetného stanoviska je konštatovanie, že nie (až) oznámenie veriteľa má obsahovať všetky zákonom vyžadované obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ale tieto musia byť už jasne a jednoznačne vymedzené/dojednané pri uzavretí zmluvy. Žalobca (v pozícii veriteľa) nebol oprávnený jednostranne nahrádzať údaje/náležitosti zmluvy, ktoré majú byť výsledkom zmluvného konsenzu.

17. Nakoľko odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani nedostatky, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v preskúmvanej meritórnej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

18. Žalobca síce rozsudok okresného súdu napadol aj vo výroku o trovách prvoinštančného konania, ale výlučne iba v súvislosti s namietanou správnosťou výroku o čiastočnom zamietnutí žaloby. Nadväzne, ako vecne správny potvrdil krajský súd rozsudok okresného súdu aj vo výroku o trovách, ktorý je od meritórneho rozhodnutia bezprostredne závislý. Len na okraj dopĺňa, že okresný súd náležite aplikoval zásadu pomerného úspechu v spore.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že strany nemajú nárok na ich náhradu. Odvolateľ/žalobca nebol v tomto štádiu konania úspešný, preto nemá nárok na náhradu jeho trov; naproti tomu žalovanému žiadne trovy konania v súvislosti odvolacím prieskumom nevznikli (§ 251 CSP).

20. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 CSP. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.